

ЧЕТАТА НА Х. ДИМИТЪРЪ И СТ. КАРАДЖА

VI Стара-Планина

Следъ залѣзване на слънцето, ние се размърдахме отъ нашето спасително скривалище — голата скала, понеже отъ височината можахме да видимъ, че цѣлата околностъ е чиста отъ потера. Около половинъ часъ вървѣхме по пѣтя, а следъ това се мушнахме въ единъ гжсталакъ и поехме една планинска урва. Веднага врѣхлетѣхме на едно бистро изворче и се напихме, макаръ да бѣхме много гладни — не бѣхме яли нищо друго, освенъ букова шума.

— Тукъ можемъ да починемъ, — каза войводата, и всички наседахме на земята край изворчето.

— Ехъ, Балканъ, Балканъ, защо не бѣше по-близо до Дунава! — каза войводата. Тогава по-скоро щѣхме да стигнемъ до тебе, не щѣхме да загубимъ толкова храбри юнаци, не щѣхме да загубимъ Караджата... И очитъ му се налѣха съ сълзи.

Радвахме се сега на Балкана, радвахме се, че спокойно почивахме при студеното изворче. Отъ петъ дни за пръвъ пѣтъ запушихме цигари, свѣтлината на които криехме въ калпацитъ си. Раненитъ измиха ранитъ си и се отмориха.

Като починахме добре, поехме нагоре по планината. На заранъта осъмнахме въ една чудно красива мѣстностъ. Докато въ полето не можахме да търпимъ голѣмата жегата, тука треперехме отъ студъ. А и гладътъ ни измжчваше.

По едно време чухме глухо овчарска хлопка. Нѣколко момчета се впуснаха да дирятъ овчара. Следъ десетина минути доведоха единъ младежъ, около 18—20 годишенъ. Той треперѣше отъ страхъ.

— Не бой се, добри български сине! — каза войводата. Азъ съмъ х. Димитъръ, ние се боримъ за българската свобода. И му спусна нѣколко сребърни пари, като му поръча да ги даде на баща си — да ни купи и донесе хлѣбъ, тютюнъ и др. Посочи му едно високо дърво въ мѣстността, гдето ще го чакаме, и го пусна да си отиде.

До късно вечертъта ние се помайвахме около определеното мѣсто, но не дойде ни овчарчето, ни баща му.

Като разбрахме, че овчарчето ни излѣга, ние поехме изъ една пѣтека нагоре по Балкана. На сутринъта слънцето ни огрѣя на единъ величественъ планински врѣхъ.

Подъ върха отдолу, въ една долина, се виждаха покритъ на едно село. После узнахме, че то било селото Дебелъдѣлъ. Решихме да го нападнемъ и да си вземемъ храна. Отъ върха селото се виждаше твърде близко и, безъ да мислимъ много, втурнахме се къмъ него по стѣрмната урва, като по-